

důkaz neobyčejně obtížný, ježto žalobce nemohl viděti do dění cizího závodu a nemůže věděti, zda se záměna nebo smíchání semen stalo, co toho bylo příčinou. To může věděti jen žalovaný a jemu náleží důkaz, že se to stalo bez jeho viny (§ 1298 obč. zák.) nebo bez viny jeho pomocníků (§ 1313 a) obč. zák.). Jaký význam má námitka žalovaného, opřená o prodejní a dodávací podmínky (odstavec 2.) a pokud ji lze srovnati s tvrzením žalobce, že objednal semeno č. 5 cenníku, totiž semeno kvěťáku Haagova zákrsek nejranější I. jakosti (specialitu), nelze řešiti v tomto období sporu, protože jest to součástí jednání o nároku na náhradu škody. S tohoto právního hlediska však nižší soudy věc neřešily a zůstalo proto řízení nižších soudů kusým a bude je třeba doplniti po případě použitím § 182 c. ř. s.

Čís. 11500.

U soudu, příslušného pro hlavního dlužníka jen podle § 88, druhý odstavec, j. n. (§ 87 a) j. n.), nemůže býti žalován i vedlejší dlužník nebo společník ve sporu, pro něhož není opodstatněna příslušnost podle § 88, druhý odstavec, j. n. (§ 87 a) j. n.). Hlavní dlužník a rukojmí a plátce mohou býti žalováni (§ 93 j. n., § 11 c. ř. s.), jen u obecného soudu hlavního dlužníka.

(Rozh. ze dne 22. března 1932, R I 147/32.)

Žalobu proti Gustavu V-ovi mladšímu jako hlavnímu dlužníku a proti Gustavu V-ovi staršímu jako rukojmí a plátcí odůvodňoval žalobce co do místní příslušnosti ohledně Gustava V-a mladšího ustanovením §§ 87 a) a 88, druhý odstavec j. n., ohledně Gustava V-a staršího ustanovením § 93 j. n. a § 11 c. ř. s. Námitku místní nepřislušnosti soud první stolice zamítl, rekursní soud jí vyhověl ohledně Gustava V-a staršího a žalobu proti tomuto žalovanému odmítl. Důvody: Jest uvažovati o tom, zda je tu místní příslušnost podle § 93 j. n. a § 11 c. ř. s. Podle § 93 j. n. lze více osob, které mají obecný soud před různými soudy, jako společníky žalovati u soudu; u něhož jeden ze společníků má své obecné sudiště, a jsou-li mezi společníky hlavní a vedlejší dlužníci u obecného soudu hlavního dlužníka. Nemůže proto býti žalováno u soudu příslušného pro hlavního dlužníka jen podle § 88 druhý odstavec j. n., i proti vedlejšímu dlužníku nebo proti společníku ve sporu, pro kterého není opodstatněna příslušnost podle § 88 druhý odstavec j. n. Hlavní dlužník a rukojmí a plátce mohou býti žalováni jen u obecného soudu hlavního dlužníka (srv. rozh. ze dne 25. července 1907, čís. 7738, úř. sb. 1087). Bylo proto rekursu Gustava V-a staršího vyhověti a napadené usnesení soudu prvního zrušiti a žalobu pro místní nepřislušnost dovolaného soudu odmítnouti. Soud první stolice nezabýval se otázkou, zda tu není příslušnost dle § 87a j. n., avšak toho není třeba v souzeném případě, poněvadž, i kdyby tu příslušnost podle § 87a j. n. byla ohledně Gustava V-a mladšího, nemohlo

by jí býti použito k odůvodnění příslušnosti proti Gustavu V-ovi staršímu podle § 93 j. n. z důvodu výše uvedeného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs se odkazuje na příslušné správné odůvodnění napadeného usnesení s dodatkem, že vytýkaný rozpor se netýká podstatné části, jelikož předpis § 93 j. n. platí i v případě, že je více hlavních závazných, i v případě, že jsou tu hlavní a vedlejší závazání, jenže v tomto případě mohou býti žalováni jen vedlejší závazání u obecného sudiště některého z hlavních závazných, a nikoliv opačně.

Čís. 11501.

Při exekuci na požární náhradu za shořelé svršky nepřichází v úvahu předpis § 251 ex. ř. Nedopadá tu ani § 290 ex. ř., v němž jsou nároky, jež nemohou býti zabaveny, uvedeny výčetmo.

(Rozh. ze dne 22. března 1932, R I 166/32.)

K vydobytí peněžité pohledávky za dlužníky vedl vymáhající věřitel exekuci na požární náhradu za pojištěné bytové zařízení a prádlo složenou pojišťovnou pro dlužníky. Soud první stolice exekuci k návrhu dlužníků podle §§ 39 čís. 2 a 251 čís. 1 ex. ř. zastavil. Rekursní soud zamítl návrh na zastavení exekuce. Důvody: Podle § 290 čís. 2 ex. ř. jsou z exekuce vyňaty za podmínek tam uvedených náhrady, patřící dlužníku z pojištění příslušenství nemovitostí. Zde však nejde o příslušenství nemovitosti. Ani předpisu § 251 čís. 1 ex. ř. nelze tu použiti, ježto nebyly zabaveny předměty vyňaté podle § 251 čís. 1 ex. ř. z exekuce, nýbrž pojistné za bytové zařízení a to, jak uvedeno, není vyňato z exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejde o exekuci na hmotné věci podle §§ 249 až 289 ex. ř., nýbrž o exekuci na peněžité pohledávky podle §§ 290 až 324 ex. ř., a nepřichází proto předpis § 251 ex. ř. vůbec v úvahu, nehledíc k tomu, že ochrana podle § 251 č. 1 až 6 ex. ř. předpokládá, že majetkové předměty tam vypočtené jsou v jistém skutkovém vztahu k dlužníku a k jeho domácnosti, pokud se týče k určitému podniku, a přirozeně tudíž přestává jejich zánikem. V § 290 ex. ř. jsou však nároky, jež nemohou býti zabaveny, uvedeny výčetmo, a nelze proto tyto výjimky obdobou rozšiřovati na jiné případy.

Čís. 11502.

Rozhodnutí, jímž první soud mezitímní určovací návrh zamítl, správně však odmítl, an jej věcně nevyřídil, máje jej za nadbytečný vzhledem